

ризик діяльності правоохоронців сусідують із значним погіршенням їх матеріального забезпечення, соціального захисту, забезпечення житлом і т. ін. Все це зумовлює незадоволеність роботою, живить процес плинності персоналу.

В органах внутрішніх справ ділова оцінка особового складу здійснюється за допомогою атестації. Атестація спрямована на вдосконалення діяльності органів внутрішніх справ, підвищення ефективності їх роботи, поліпшення добору, розстановки і виховання кадрів, стимулювання підвищення кваліфікації, ініціативності, творчої активності та відповідальності працівників. При цьому повинні всебічно оцінюватися їх ділові, професійні, моральні та особисті якості, рівень культури, здатність працювати з людьми та деякі інші суттєво важливі для працівників органів внутрішніх справ.

Атестація осіб рядового та начальницького складу органів внутрішніх справ проводиться відповідно до Інструкції про порядок проведення атестування особового складу органів внутрішніх справ України, затвердженої наказом МВС України від 23 лютого 2001 р.

Планування, організація, мотивація та контроль службового росту працівника, виходячи із його цілей, потреб, можливостей, здібностей та схильностей, складає сутність процесу управління діловою кар'єрою в організації. З точки зору забезпечення ефективності цієї діяльності важливим є те, щоб кожен із працюючих знав не тільки перспективи свого службового росту та можливості підвищення кваліфікації, але й умови за яких ці можливості можуть бути реалізовані. У противному разі мотивація поведінки стає слабкою, людина працює не в повну силу, не прагне підвищувати свою кваліфікацію, знижується її активність, це, у свою чергу, не забезпечує повною мірою відповідність цілей, потреб та можливостей організації.

Донець Т.М.

здобувач кафедри конституційного
та міжнародного права НАВС

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ СТАНДАРТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Європейська хартія місцевого самоврядування є основним міжнародно-правовим документом для країн - членів Ради Європи, який містить стандарти щодо організації управління на місцях на засадах місцевого самоврядування, які є обов'язковими для держав - членів Ради Європи. Цей документ прийнято Радою Європи 15 жовтня 1985 року.

Ратифікація Україною Європейської хартії місцевого самоврядування відбулася 15 липня 1997 року, коли Верховна Рада України прийняла Закон "Про ратифікацію Європейської хартії місцевого самоврядування". Таким чином, відповідно до ст. 9 Конституції України, це означає, що Хартія стала

частиною національного законодавства України, а всі її положення у повному обсязі мають обов'язкову юридичну силу.

Слід наголосити, що 4 грудня 1996 року понад 300 європейських регіонів із населенням понад 300 млн. чол. прийняли, виходячи з прагнення до подальшої регіоналізації в межах своєї країни й усвідомлюючи важливість процесів євроінтеграції.

При формуванні національних засад місцевого самоврядування у внутрішньому законодавстві необхідно дотримуватися спільних для всіх країн - членів Ради Європи загальновизнаних принципів місцевого самоврядування. Водночас слід пам'ятати, що найважливішими документами, які встановлюють принципи місцевого самоврядування в Україні, є Конституція України та Закон України "Про місцеве самоврядування в Україні".

Визначено орієнтир України – вступ до Європейського Союзу. Слід підкреслити, що в країнах Європейського Союзу велика увага приділяється саме функціонуванню місцевого самоврядування на принципах, проголошених Європейською хартією місцевого самоврядування. Так, Хартія зобов'язує своїх учасників застосовувати основні правові норми, які гарантують політичну, адміністративну та фінансову незалежність місцевих влад. Вона демонструє на європейському рівні політичну волю зробити життєздатними на всіх рівнях територіального управління принципи, які Рада Європи захищає з моменту свого утворення, вважаючи своїм завданням підтримання демократичної свідомості в Європі і захист прав людини в найширшому обсязі.

На міжнародному рівні прийнято ряд інших документів, які є базовими при розбудові місцевого самоврядування. Так, Всесвітня декларація місцевого самоврядування, прийнята 26.09.1985 р. Всесвітньою асоціацією місцевого самоврядування, Європейська декларація прав міст, прийнята Постійною конференцією місцевих і регіональних органів влади Європи (CLRAE) Ради Європи 18.03.1992 р., Європейська хартія міст, прийнята 17-19.03.1992 р. у Страсбурзі, Хартія Конгресу місцевих і регіональних влад Європи (КМРВЄ), ухвалена Комітетом Міністрів 14.01.1994 р.

Конституція України певною мірою конкретизує частину принципів Європейської хартії місцевого самоврядування стосовно особливостей нашої держави. Визнання місцевого самоврядування як засади організації публічної влади на місцях знайшло своє втілення, як того вимагає ст. 2 Хартії, в Конституції України, зокрема в ст. 5, відповідно до якої, "народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування". Згідно з цим принципом, взаємовідносини центру і місць, центральних і місцевих органів влади мають будуватися вже не на основі жорсткої централізації чи так званого демократичного централізму, властивого колишній радянській системі, а на конституційних принципах правової, організаційної та матеріально-фінансової самостійності (автономії) місцевого самоврядування.

Підсумовуючи вищесказане, слід зауважити, що основна частина Хартії (статті 1-11) регламентує найважливіші компетенційні і функціональні аспекти діяльності органів місцевого самоврядування, закріплюючи відповідні рамкові норми міжнародного характеру. Без визнання європейськими державами цих норм і закріплення їх у внутрішньодержавному законодавстві, а також подальшого виконання, дуже важко говорити про спільні підходи країн Європи до проблем становлення і функціонування місцевих співтовариств і їхніх представницьких органів як однієї з основ демократичного устрою, про гармонізацію національного законодавства в цій сфері і, отже, про беззастережне домінування інтеграційних тенденцій у рамках єдиної Європи.

Кінаш Н.Б.

здобувач кафедри

конституційного та міжнародного
права НАВС

ПРАВОВЕ ЗНАЧЕННЯ ПРИНЦИПІВ ГРОМАДЯНСТВА

Основою правового становища особи як в державному, так і в міжнародному праві являється громадянство. У кожній країні основною частиною його населення виступає особлива категорія фізичних осіб - громадяни цієї держави.

Статус особи, що є громадянином певним чином відрізняється від статусу інших осіб, які проживають в країні та не є його громадянами. Він зберігає свої особливості і в тому випадку, коли громадянин цієї чи іншої держави постійно або тимчасово проживає на території іншої держави. Громадянина з державою поєднує стійкий правовий зв'язок, який проявляється в чітко визначених в законодавстві кожної держави взаємних правах та обов'язках. Громадяни мають визначені права й несуть обов'язки по відношенню до своєї держави, а держава забезпечує захист їх прав та інтересів як на своїй території, так і за її межами. Держава наділяє своїх громадян більш високим рівнем прав, ніж іноземців, в тому числі, визначеною правоздатністю участі в управлінні державою безпосередньо або через представницьку систему.

Будучи відображеними в законодавстві, принципи громадянства, по-перше, самі набувають регулюючого значення, і, по-друге, виступають як вихідні засади правового регулювання всіх відносин громадянства.

У зв'язку з цим першочергове значення принципів громадянства виявляється в тому, що вони: 1) відбивають сутність та зміст інституту громадянства; 2) є вихідними засадами; 3) діють безпосередньо; 4) є основою для практики державного будівництва у сфері громадянства; 5) в них відтворюється поведінка особи, обсяг її свободи; 6) є показником демократичності держави.